

Waarderend verdwalen

Het is maandag, 6 juli, bijna 9 uur. Ik ben onderweg naar de universiteit van Johannesburg voor de start van de *World Conference Appreciative Inquiry 2015*. Ik voel me opgewonden en tevens wat bezorgd: wat zal deze week me brengen? Gisteravond laat ben ik aangekomen in Zuid-Afrika. Ik heb geen idee wat ik van deze week kan verwachten. Maar nu eerst mijn weg zien te vinden naar de juiste zaal. Ik ben bijtijds vertrokken, omdat ik altijd verdwaal op nieuwe plekken...en op elke andere plek om eerlijk te zijn.

Als ik door de poort van de universiteit stap, ben ik dankbaar voor de borden die me de weg wijzen. Heerlijk dat het organiserende congresteam begrijpt dat ik anders de weg volledig kwijt raak op deze grote campus. Alle borden wijzen naar rechts, rich-

ting een groot grijs gebouw. Ik moet me melden bij de registratietafel, waar dat dan ook mag zijn. Ik voel me gespannen, omdat mijn biologische GPS verwijderd lijkt te zijn in mijn lichaam. Ik weet inmiddels dat ik altijd de verkeerde kant oloop. Ik ben

zelfs al zover dat ik accepteer dat ik altijd verdwaal, maar ik moet bekennen dat ik het nog niet zo kan waarden. Het is behoorlijk onhandig, hoewel Google Maps voor de grotere afstanden wel een heel handzaam hulpmiddel is. Niet zeuren; ik heb me voorgenomen om deze conferentie waarderend tegemoet te treden, dus ik probeer een open en waarderende houding aan te nemen in dit proces. Het draait allemaal om keuzes maken.

Ik ga het gebouw binnen en zie een stoere man achter de receptie. 'Waar moet ik zijn om me te registreren voor de conferentie?' vraag ik. 'Op de 6e verdieping,' antwoordt hij. Ik neem tegenwoordig geen risico's meer en vraag altijd even na of de bordjes nog de juiste kant op wijzen en of ik ze goed begrepen heb. Ik neem de lift naar boven, benieuwd welke mensenmassa ik zal zien als ik de lift uitstap. Ping! 6e verdieping. Ik verwacht een hoop mensen te zien als de liftdeuren open gaan, maar ik zie of hoor helemaal niemand. Ik hoor alleen mijn eigen voetstappen. Ik raak lichtelijk in paniek: nee, niet weer de verkeerde plek! Zelfs met driedubbele check lukt het me op de verkeerde plek uit te komen. Hoe is het mogelijk? Ik vraag me af hoeveel tijd van mijn leven ik verspil door te verdwalen. Echt zonde van mijn tijd.

Plotseling zie ik iemand zo'n 30 meter verderop in de gang. Een prachtige Zuid-Afrikaanse vrouw die dankbaar lijkt te zijn nog een andere verdwaalde ziel te zien. Ik vraag haar of ze toevallig ook op zoek is naar het congres. Gelukkig, dat blijkt zo! Ik ben zo blij dat ik daar niet alleen ben. Ze heet Elena. Binnen 5 seconden begrijpen we dat we lijden aan hetzelfde genetische GPS syndroom. Ik voel me zo verbonden door onze gedeelde handicap. Daar staan we dan: twee verdwaalde vrouwen. Samen lukt het ons om de plek te vinden waar we moeten zijn. De grap is dat de ingang pal voor onze neus was toen we het universiteitshek doorgingen. Hoe kon ik dat gemist hebben?

Gedurende de 5-daagse conferentie val ik op doordat ik regelmatig met schaamte te laat de workshops binnen kom, omdat ik weer eens de weg niet kon vinden. Ik geniet ervan dat alle ogen op je gericht zijn, omdat je binnen stapt als de workshop al begonnen is (echt niet dus). Elena en ik houden contact gedurende de week en kunnen gelukkig ook hartelijk lachen om onze continue zoektocht naar de workshopruimten in verschillende gebouwen en verdiepingen.

Op woensdag maak ik het echt te bont. Ik was eindelijk op tijd voor een workshop. Ik zat daar trots als een pauw, toen ik na de start ontdekte dat ik bij de verkeerde workshop zat. Ik had blijkbaar weer wat namen of nummers door elkaar heen gehaald. Ik merkte het pas toen de powerpoint een totaal andere titel liet zien. Tot overmaat van ramp vroeg de workshopleider

'TO GET LOST IS TO LEARN THE WAY'

(AFRIKAANS GEZEGDE)

me waarom ik specifiek voor deze workshop gekozen had. Tja, wat zeg je dan? 'Nou, eerlijk gezegd ben ik blijkbaar hier omdat ik verdwaald ben,' moest ik tot mijn schaamte bekennen. Ik ben gezegend met het talent van eerlijkheid, maar voel ongemakkelijk aan dat dit talent de ander nu niet tot zegen is.

Op vrijdagochtend sluiten we de conferentie gezamenlijk af met een AI-summit op de 6e verdieping. We zijn net begonnen als ik een berichtje van Elena op mijn telefoon zie: Ik ben in de kunstzaal. Alleen. Waar is iedereen? Als je je zwakten (er)kent, probeer je een weg te erom heen te vinden. Dat deed Elena ook. Ze vond de 6e verdieping en kwam binnen tijdens de meditatie sessie. Ze wachtte tot iedereen zijn ogen sloot en sloop toen stiekem naar binnen. Niemand die doorhad dat ze te laat was. Ik heb geleerd van haar strategie en zie meditatieoefeningen ineens in een totaal ander daglicht.

Door samen met Elena te zijn, realiseer ik me dat ik niet de enige ben met deze zeldzame GPS-afwijking. Aan het einde van de week kan ik zeggen dat verdwalen zelfs een van mijn krachten is; geen zwakte. Iemand corrigeert mij: 'Verdwalen is geen kracht, maar het creëert wel mogelijkheden.' En inderdaad, dat is echt waar. Door te verdwalen ontmoette ik Elena. Ik ben ontzettend dankbaar hiervoor. Onze gedeelde verdwaling heeft geleid tot fantastische gesprekken, veel gelach en herkenning en onverwachts mooie workshops. Ik kreeg de kans om deze vrouw en ook haar gezin te leren. Voortaan omarm ik mijn omzwervingen en sta ik open voor de nieuwe kansen die dat biedt. Een waarderende les.

PETRA VAN LEEUWEN is senior adviseur en trainer bij kennisinstituut Movisie. Ze houdt zich onder andere bezig met de professionalisering van sociaal werkers en krachtgericht werken in de sociale sector. Daarnaast gepassioneerd voor haar 2 kinderen, reizen door Afrika, ontwikkelingssamenwerking en tennis.